

1

PLAATS: ONBEKEND
DATUM: ONBEKEND
JAAR: ONBEKEND

Als een haai om een zinkend schip cirkelde het wezen onder Cade rond. Klapperend met zijn kaken sprong het naar hem op, tot net onder de rand van de smalle richel waarop Cade stond. Die schuifelde achteruit en drukte zijn schouders tegen het kille steen van de ravijnwand. De ravijnvloer lag 2,5 meter onder hem, en door het heen-en-weer-geloop van het monster beneden was de kale grond omgewoeld tot dikke modder.

Het wezen stompte met pezige armen op de grond en gromde naar hem als een hond die om een bot vecht. Het was bedekt met een dikke laag modder, en het roestbruin van zijn leren huid paste goed bij de kleur van de rotsformaties waartussen Cade een paar uur geleden bij zinnen was gekomen. Zijn kwijlende bek hing open, en zijn lange naaldtanden glommen van het speeksel. Maar wat Cade het meest beangstigde, waren de ogen: twee gitzwarte bollen die uit hun kassen puilden.

De ravijnwand tegenover Cade, op zo'n steenworp afstand, torende de lucht in. Zelf stond hij op een rotsrichel net boven een smalle aarden gang die de ravijnbodem vormde. De geul strekte zich links en rechts van hem uit en vormde een ruwe doorgang

die met een bocht uit het zicht verdween. Cade betwijfelde of hij ver zou kunnen komen voordat het wezen hem in stukken scheurde.

Terwijl hij toekeek, begon het monster met zijn klauwen de rotswand te bewerken. Misschien hoopte het dat die zou instorten en Cade omlaag zou vallen. Als hij stil bleef staan, zou het er misschien de brui aan geven en verder trekken, op zoek naar een makkelijker prooi. Hij negeerde het wezen en probeerde uit te vogelen hoe hij in deze puinhoop was terechtgekomen.

Het laatste wat hij zich kon herinneren, was dat hij in zijn bed had gelegen in de 'school voor probleemjongeren' waarin hij was terechtgekomen en uit de afgesloten ramen naar de door de maan verlichte lucht had gekeken. Er waren trieste gedachten door zijn hoofd gegaan: aan de stapel gestolen laptops die zijn kamergenoot, een zoon van rijke ouders, onder zijn bed had verstopt. Aan de arrestatie en de ondervraging door de politie. Aan de advocaat die de rechtbank hem had toegewezen, die zich amper zijn naam kon herinneren. Aan zijn moeder, die moest huilen, en de verwarring en schaamte in zijn vaders ogen. Aan het ultimatum dat de rechter hem had gesteld. Eén jaar op een 'alternatieve' school, anders zou Cade naar een jeugddetentiecentrum worden gestuurd. Zijn ouders hadden ermee ingestemd, al waren ze er kapot van geweest dat zijn kans op een plek bij een topuniversiteit verkeken was. Dat was nu zes maanden geleden. Nog zes maanden te gaan. En toen bevond hij zich niet meer op de slaapzaal.

Het ene moment had hij naar de maan gekeken, en het volgende stond hij op een richel, diep in een rotsig ravijn. Voordat hij verder kon nadenken over deze onverwachte, surrealistische wending, was het wezen verschenen. Het was achter de rotsblokken vandaan geslopen die in de smalle doorgang op de bodem van het ravijn lagen.

Cade stond tegen een rotswand aan die bedekt was met een fijn

rood poeder, maar daaronder vond hij weinig houvast om te klimmen. De wand was te vlak en had de oranje gloed van wat hij aannam dat de ondergaande zon was, die hij in de strook lucht 12 meter boven zich kon zien.

Het baarde hem zorgen dat de zon onderging. Hij had nog nooit geprobeerd staand te slapen, en de richel was te smal om erop te gaan liggen. Maar als hij ging zitten, met zijn benen over de rand, zou hij binnen het bereik van het monster beneden komen. Deze situatie leek geen happy end te kennen.

Wat ook niet hielp, was dat een puntige rots ongemakkelijk tegen zijn ruggengraat drukte. Dat moest h m weer overkomen, natuurlijk precies op de plek waar hij zich tegenaan moest drukken. Als dit de laatste ogenblikken van zijn leven waren, kon hij het zich net zo goed zo comfortabel mogelijk maken, besloot hij. De richel was zo'n meter lang, dus schuifelde hij naar links.

Hij kromp ineen toen het wezen geagiteerd raakte door zijn bewegingen. Het zachte gegrom veranderde in opgewonden gegil, en het monster sprong naar hem. Zijn dikke, lange nagels krabbelde aan de rots in een poging houvast te vinden zodat het bij de smalle richel kon komen.

Telkens wanneer Cade omlaagkeek, draaide zijn maag zich om. Ondanks het snelle kloppen van zijn bloed in zijn slapen probeerde hij helder na te denken. Dat was het enige wat hij kon doen om te voorkomen dat hij ging hyperventileren.

Hij haalde diep adem en draaide zijn hoofd opzij. Het uitsteeksel was een zwarte steen die vastzat in de wand en uitliep in een ruwe punt. Hij leek daar niet te horen, een druppel zwart in een zee van roestbruin.

Hij liet zijn rechterhand omhooglijden en pakte de steen vast, alleen al om zich op zijn plaats te verankeren. Maar de randen waren zo scherp dat als hij hem nog steviger vastpakte, de steen waarschijnlijk in zijn handpalm zou snijden. Hij trok eraan, en de steen wiebelde een beetje. Meteen voelde hij een sprankje hoop, ook al wist hij nog niet wat hij ermee zou doen.

Het kostte hem maar een paar minuten om de steen uit zijn plek in de rotswand te wrikken. Het was bijna ontspannend om zijn brein op zo'n eenvoudige klus te richten. Toen hij loskwam, viel er een regen van fijn stof op de kop van het wezen, waardoor het begon te briesen en te snuiven.

De steen leek gemaakt van vulkanisch glas en had de vorm van een traan. Het dikkere uiteinde was bedekt met stof, waardoor Cade er goed grip op had. Het spits toelopende uiteinde was glad, met een afgesplinterde rand die hem zo scherp maakte. Het werd almaar vreemder. De steen leek sterk op een bijl uit het stenen tijdperk.

Cade sloeg ermee tegen de wand in een poging er een gat in te hakken voor houvast. Nog meer stof dwarrelde neer op het wezen, dat snuivend naar zijn ogen klauwde. Cade glimlachte en ging door. De knal van steen op steen kaatste van wand naar wand. De stofregen werd een waterval van puin.

Cade lachte hardop en schuurde met zijn armen over de rotswand op en neer, alsof hij een sneeuwengel maakte. Het gruizige stof plakte aan het zweet in zijn nek. Al snel was een groot gedeelte van de wand kaal en glad als marmer en was een oppervlak van lichtbruine steen tevoorschijn gekomen.

Zijn pret was van korte duur. Onder hem schuurde het wezen zich heen en weer in de modder en was al gauw het irriterende stof kwijt. Er gleed een lange, gespleten tong uit zijn bek, waarmee het als een hagedis over zijn ogen likte om het laagje stof weg te vegen.

Het was een walgelijk monster, dat eruitzag alsof een krankzinnige geleerde het skelet van een mensaap in het lijf van een diepzeevis uit de oertijd had geplant. Waar die gruwel vandaan kwam, liet zich niet eens raden. Maar de vraag wat het was, deed er op dat moment niet toe. Het enige wat Cade wilde, was hem afschudden.

Nu zijn lolletje met het poeder voorbij was, overwoog hij de steen naar het wezen te gooien. Misschien zou het door de klap wegren-

nen en zou hij in tegenovergestelde richting via de doorgang kunnen ontsnappen.

Op dat moment zag hij de stofhoop die zich op de richel om zijn voeten had verzameld. In zijn hoofd vormden zich de schaduwen van een nieuw idee.

Maar nog terwijl het plan zich vormde, zette hij het uit zijn hoofd. Het was een stom idee; het monster zou hem in stukken scheuren.

Een uur later begonnen zijn benen te verkrampen. Wanneer hij op één been probeerde te staan, maakte dat het erger voor het andere. Hoewel gehurkt zitten had geholpen, moest hij zich daarbij gevaarlijk ver over de lege ruimte buigen, waardoor hij tot grote opwinding van het wezen uit zijn evenwicht raakte. Het zat als een uitgehongerde jachthond naar hem te staren en verroerde zich alleen als Cade dat zelf ook deed.

Hij was uitgeput, had dorst en was doodsbang, want hij wist dat hij uiteindelijk van de richel zou moeten springen, de dood tegemoet. Er zou geen reddingsbrigade komen. Dat leek inmiddels wel duidelijk.

Maar als hij zou sterven, zou het op zijn eigen voorwaarden zijn. Hij zou dit misbaksel de lastigste maaltijd van zijn leven bezorgen. Hij zette een voet achter de stofhoop op de richel, terwijl met elke bons van zijn hart doodsangst door zijn lijf joeg. Hij had geen keus, geen andere opties.

‘Ik hoop dat je in me stikt!’ schreeuwde hij. Geschrokken door zijn stem keek het wezen op. Hij schopte het stof van de richel, dat als een rode wolk in de ogen van het monster dwarrelde. Nog voordat hij kon zien wat het voor effect had, sprong hij.

Hij kwam onhandig op de grond neer en zwikte door zijn enkel. Pijn schoot door zijn been omhoog. De hoop dat hij aan dat beest zou kunnen ontkomen, was dus vervlogen.

Het had zijn gezicht bedekt met zijn klauwhanden. Cade haalde uit met zijn steen, waarbij hij met vervormde stem een kreet van angst en afkeer slaakte. Zijn slag schampste af op de kop van het mon-

ster, omdat hij slecht had gemikt en niet veel gewicht achter de klap had gezet. Toch rolde het wezen jankend van de pijn van hem weg.

Heel even staarde Cade naar de steen, verbaasd over zijn eigen lef. Angst trilde door hem heen. Voor het eerst drong de harde realiteit van leven en dood tot hem door.

Nog terwijl hij zich voorbereidde om de benen te nemen, maakte het beest een sprong en sloeg met de kop vooruit tegen de wand naast hem. Cade viel op zijn rug. Het wezen, nog steeds verblind door het stof, graaide sissend van ongenoegen naar hem.

Snel rende Cade weg, glibberend en glijdend door de modder, en verstikt door angst. Het monster hoorde het kletsen van zijn voeten en deed nog een uitval. Deze keer kwam het net naast hem neer. Cade begon te brullen en zwaaide wild met de steen, zijn gezichtsveld gevuld met naalddanden.

De scherpe punt van de steen sneed diep in de voet van het wezen en prikte het aan de grond vast, tot het zichzelf met een hoge pijnkreet losrukte en de steen de lucht in vloog. Zijn tong gleed snel over zijn gezicht, en Cade bereidde zich voor op een nieuwe uitval nu de inktzwarte ogen zich weer op hem richtten. Het wezen deed aarzelend een stap naar voren en jankte zodra het druk zette op zijn gewonde voet.

Langzaam, heel langzaam, liep Cade achterwaarts van het beest weg. Ondertussen kon hij gelukkig zijn handbijl oprapen. Toen het zijn tong uitstak naar de bloederige wond, zette hij het op een lopen.

Hij rende dwars door de hevige pijn van een verstuikte enkel heen, gedreven door de adrenaline die met de ene golf angst na de andere door hem heen suisde. Almaar verder, de geul door, met hoge wanden die aan weerszijden oprezen. Pas toen hij struikelde en viel, stopte hij. Hij wachtte op het monster, dat elk moment de achtervolging kon inzetten.

Cade sidderde en zoog met diepe, snikkende teugen adem naar binnen. Langzaam maar zeker kalmeerde hij en kon hij weer nadenken.

Het beest leek hem te hebben opgegeven, in elk geval voorlopig.
Daarom strompelde hij verder, met zijn hand om de handbijkl
geklemd alsof het zijn reddingslijn was.
En misschien was het dat ook wel.

2

ZES MAANDEN EERDER

Cade schuifelde in de rij jongens in de eetzaal naar voren en zorgde dat hij niemand aankeek. Hij voelde dat ze naar hem keken, dat ze hun blik op en neer lieten gaan, zoekend naar zwakheid.

Wat ze zouden zien was een mager Indiaas joch met een lichte huid, al zouden ze niet weten dat zijn vader blank was. Niet kort van stuk, ook niet lang, met amberkleurige ogen en golvend haar, aan de zijkanen en van achteren kort opgeknipt. Een soldatenkapsel. Hij hoopte dat hij er daardoor net zo stoer zou uitzien als de andere ‘probleemjongeren’ bij hem op school. Gelukkig voor hem had hij geen bril of acneplekken die verraadden dat onder het oppervlak een nerd schuilging.

Hij probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat hij er niet kwetsbaarder uitzag dan de andere tieners die hij die ochtend bij de intake had gezien. En toch, hoe hij het ook probeerde, hij kon niet voorkomen dat het dienblad met vakjes trilde in zijn handen.

Zijn blauwe uniform kriebelde. Het was het ‘therapeutische’ uniform van de kostschool, al voelde het meer als een gevangenisuniform. Wanneer hij naar de hoge muren buiten keek, zag hij niet veel verschil.

‘Wat wil je hebben?’

Cade keek op naar de jongen met vooruitstekende tanden die

voor hem stond, met een haarnetje op zijn hoofd en een opscheplepel in zijn hand. Hij wees naar de aardappelpuree, erwten en wat hij aannam dat gehaktbrood was. Plichtmatig plempte de jongen alles op zijn dienblad.

De eetzaal deed hem denken aan de gymzaal van zijn oude school, al hingen hier geen basketbalringen aan de wand. Hier waren alleen drillmeesterachtige groepsleiders met rechte rug, die met hun blik de tafels afspeurden.

Hij besepte al snel dat hij had moeten plannen waar hij ging zitten. De meeste tafels zaten vol, en het geklets van jongens die elkaar goed kenden, vulde de lucht. Hoe kon hij daar nu tussen gaan zitten?

Hij aarzelde en zocht wanhopig naar een neutrale zitplaats. Er waren geen lege tafels, maar hij zag wel een jongen zitten die hij herkende van de intake. Een slungelige, pokdalige jongen die de hele tijd stilletjes had gehuild, terwijl de groepsleiders tegen ze hadden geschreeuwd dat ze met hun gezicht naar de wand moesten gaan staan en zijwaarts naar hun kamer moesten schuifelen.

De jongen zat in zijn eentje aan het ene uiteinde van zijn tafel, terwijl drie andere jongens aan de andere kant van de tafel hem negeerden. Cade besepte dat hij er te lang over had gedaan om een stoel te kiezen. Hij wilde niet geïntimideerd lijken, ook al voelde hij zich dat wel. Terwijl de adrenaline door zijn lijf gierde, liep hij spitsroeden langs de tafels. Zijn oren vulden zich met de kreten, het gelach en de boeren van de jongens aan weerszijden van hem. Het voelde als een eeuwigheid voordat hij bij de andere nieuwkomer aankwam, die schrok toen Cade zijn dienblad tegenover hem op de tafel liet ploffen.

Cade knikte en richtte zich op zijn eten. Al snel besepte hij dat hij nog een fout had gemaakt: hij had zijn bestek laten liggen.

‘Shit,’ zei hij zacht.

Hij moest terug. Zodra hij wilde opstaan, kletterde er een plastic lepel op zijn dienblad.

Hij keek op. ‘Cade,’ zei hij.

‘Jim.’ De jongen glimlachte aarzelend naar hem.

Cade voelde dat hij ontspande en stak de lepel in zijn aardappel-puree. Die was waterig, zonder zout of peper, en bovendien had hij geen trek. Toch at hij de puree op. Gebrek aan eetlust zou ook zwak lijken. Dat lag voor de hand, dacht hij terwijl hij toekeek hoe Jim gehaktbrood over zijn dienblad heen en weer schoof.

Een ongemakkelijke stilte vulde de ruimte tussen hen.

‘Waarom ben jij hiernaartoe gestuurd door je ouders?’ flapte Cade er uit. De woorden ontglipten hem voordat hij ze kon tegenhouden. Was dat onbeschoft? Het was nu te laat.

Verrast keek Jim op. ‘Ik... Om een heleboel dingen,’ begon hij. Hij viel even stil en keek beschaamd naar zijn dienblad. ‘Maar het laatste was de druppel die de emmer deed overlopen. Ik hield een feest,’ zei hij uiteindelijk. ‘Ons huis werd vanbinnen gesloopt. En dat vonden mijn ouders niet leuk.’

Cade slikte. ‘Wat erg,’ mompelde hij. Hij pijnigde zijn hersens in een poging iets anders te verzinnen. In plaats van iets te zeggen vulde hij zijn mond met nog een lepel flauwe brij.

‘Hé, hallo daar.’ Cade voelde dat iemand een hand om zijn schouder klemde, en de moed zonk hem in de schoenen.

Daar gaan we dan.

‘Zijn we al vriendjes aan het maken?’

Cade keek omhoog en nam de nieuwkomer in zich op. Hij had een kaalgeschoren hoofd en koele blauwe ogen, en tuitte zijn volle lippen.

De moed zonk hem nog verder in de schoenen toen hij een blauwe plek op de wang van de jongen zag, en korsten op zijn knokkels. De gast had gevochten. Cade had nog nooit in zijn leven gevochten. Angst greep hem naar de keel, en hij zocht naarstig naar iets om te zeggen. Omdat alles er schor uit zou komen, hield hij zijn mond maar.

‘Heb je niets te zeggen?’ zei de jongen, die naast Jim ging zitten. Een andere jongen zette zijn dienblad met een klap naast Cade neer.

Cade draaide zich om en voelde zijn hart in zijn borst tekeergaan. De andere jongen was zwaargebouwd, met kleine varkens-oogjes en hier en daar wat beginnende stoppels op zijn blozende wangen.

Op dat moment besepte Cade pas dat de eerste jongen het tegen Jim had, niet tegen hem. Daardoor voelde hij zich iets beter, al verdween die opluchting zodra de blozende jongen zijn keel schraapte en doelbewust zijn lepel aflikte, waarbij hij zorgde dat Cade toekeek. Die kreeg een knoop in zijn maag toen de jongen zijn hand uitstak en de lepel in Cades gehaktbrood stak.

‘Jullie waren net bezig met een voorstelrondje, hè?’ vroeg de nieuwkomer, die onnodig dicht naar Jim toe schoof. ‘Jij heet Jim, hij heet Cade. Ga je niet vragen hoe wij heten?’

‘H-hoe heten jullie?’ stamelde Jim.

‘Ik ben Finch, en dit hier is Schrokop,’ antwoordde de eerste jongen. ‘Zo noemen we hem vanwege zijn eetlust.’

Demonstratief stak Schrokop zijn lepel in Cades aardappelpuree, waarna hij hem in zijn mond propte. Nadat hij er luidruchtig op had gekauwd, nam hij nog een schep.

‘Je bent nieuw hier, en we willen niet dat je een valse start maakt,’ zei Finch terwijl hij samenzweerderig een arm om Jim heen sloeg. Hij fluisterde zo luid dat Cade het kon horen.

‘Deze knul is niet geschikt voor jou. Apu hier kan je in zijn buurtwinkel een candybar verkopen, maar hij is niet je vriend. Snap je wat ik zeg?’ Hij klemde zijn arm strakker om Jims schouders. De jongen staarde omlaag naar zijn bord en meed Cades blik. Cade voelde woede in zich oprijzen, als hete gal. Apu... uit *The Simpsons*. Hij was door die jongen weggezet als een of andere karikatuur die je moest negeren. Maar de angst die hem eerder de mond had gesnoerd, voelde hij nog steeds. Het enige wat hij kon doen was knarsetanden.

‘Eigenlijk zou je bij ons moeten gaan zitten,’ zei Finch, die een hand om Jims nek legde. ‘En wel nu.’

Cade zag de radertjes in Jims hoofd draaien om te berekenen

hoe groot het gevaar was wanneer hij Finch afwees. Toen knikte hij, met gebogen schouders.

Finch keek op naar Cade, en zijn lip krulde zich van minachting. 'Ga een andere plek zoeken om te leven.'

Cade stond op en maakte aanstalten zijn dienblad te pakken. Meteen sloeg Schrokop er met een handpalm op.

'Laat staan,' snauwde Finch.

Cade voelde het bloed naar zijn wangen stijgen. Angst en woede draaiden als een opgerolde slang door zijn maag. Op zijn laatste school was het zo niet geweest.

Hij had wel eerder racisme meegemaakt. De afkeurende blikken wanneer zijn vader en moeder samen uitgingen. De 'willekeurige' controles op vliegvelden. Maar dit niet.

Heel even wilde hij voor zichzelf opkomen. Zeiden mensen niet dat je dat bij bullebakken moest doen? Maar dit was een nieuwe school. Zo was hij niet.

Finch zette zijn gebalde vuisten op de tafel neer en keek met zo'n woede in zijn ogen op naar Cade dat die het amper voor mogelijk hield.

'Volgens mij wil hij iets zeggen, Finch,' mompelde Schrokop met zijn mond vol.

Dat wilde Cade niet. In plaats van iets te zeggen liep hij haastig weg. Hij schaamde zich zo om zijn lafheid dat hij er een kleur van kreeg.